

ԸՍԻ ԵՐԷԿ՝ ԴԱՌՆԱՅԱԾ...

Ըսի երէկ՝ դառնացած. — Ձար եմ մարդերը ամէն,
Քծնող, դաւող, խաբերայ, աշխարհն քրած եմ գեհենն:

Բայց ա՛լ փոխած եմ այսօր այս հաստատմն յոռնեա,
Անկուսմիս մէջ շուրջիւս երբ բարի ձեռքեր զսայ ես:

Անկուսմիս մէջ ահաւոր զքոս ձեռքեր երբ ինծի
Երկարեցան, ես մարդը այդ ռոպէէն սիրեցի:

Գիտեմ թէ կան մարդուն մէջ երկու ուժեր հակադիր,
Սասանին փոլ ժանազդէմ՝ հրեցակ մը ամբասիր:

Մէկը մեղմ է, կարեկից, համբերասար, աղուաձայն,
Միւսը բիրտ է, անուպայ, զիսէ մոգել մեզ սակայն:

Երկար ու բուռն, ահաւոր, անոնց միջեւ պայքարն է,
Ու մեր կամքն է որ ըստէպ յաղթականը կը վճռէ:

Երբ լռեցնենք մենք Բարին ու խօսքը սանկ լոկ Ձարին,
Կը շփանայ ան ընդհուպ ու զմեզ կ'ընէ իր գերին:

Բայց երբ ձեռք սանկ Բարին ու պայքարին Ձարին դէմ,
Երկիրն դրախտ կը դառնայ, իսկ մենք՝ հրեցակ լուսադէմ:

Գ. ՃՍՐՏՍՐ

